

Ἐντεκα τραγούδια καὶ προπάντων ἕνας πρόλογος ἀποτελοῦν τὸ μικροσκοπικὸ βιβλιαράκι τοῦ κ. Μπουφίδη.

Ἐίπαμε «προπάντων ἕνας πρόλογος» γιατί μαντεύει κανεὶς ὅτι μὲ αὐτὸν ὁ κ. Μπουφίδης ἐπερίμενε νὰ μᾶς ἀποσπάσει σοβαρὰ τὴν προσοχή μας δίνοντας στὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου του, σημασία τὴν ὁποίαν οἱ ἀναγνώστες του ἴσως δὲν θὰ ἔδιναν. Ἐμεῖς ὅμως θὰ διαβεβαιώσουμε εὐλικρινῶς τὸν κ. Μπουφίδη, πῶς οἱ γραμμὲς τοῦ προλόγου του δὲν προσθέτουν τίποτα στὶς γραμμὲς τῶν τραγουδιῶν του, διότι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐκφράζουν κοινοτυπίες καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐνῶ μᾶς προδιαθέτουν διὰ γεῦμα, ἀπλὸ μὲν, ἀλλὰ καλῶς καμωμένο, μᾶς σερβίρουν μὲ χαρακτηριστικὴν εὐτυχηθισίαν — ἡ ἀφέλεια ; — νεροουλώματα μορφῆς καὶ οὐσίας.

Ἡ χρῆσις τοῦ ἐλεύθερου στίχου ἀτελής καὶ μὲ ἐξζητημένους ῥίμες μ' ὅλον τοῦ ὁ πρόλογος θέλει νὰ μᾶς πείσει γιὰ τὸ ἀντίθετο.

Ἐπίσης τὰ θέματα, παρὰ τὴν ἐπιθυμία του νὰ πλησιάσουν στὸ μοντερνισμό μέκεινα τοῦ H. Bataille ἢ ἄλλων, δὲν ἔχουν ἀπολύτως καμμιά δύναμη. Κάτι λέει τὸ «Οἱ λυγμοὶ στὸ θέατρο» χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ικανοποιήσῃ.

Τὰ τραγούδια αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιά τεχνικὴ συνθετικότητά, δὲν ἔχουν συνοχή, γιὰ τὸν λόγον τοῦ ἢ γέννησὶς τους δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα ἄδολου ρυθμοῦ.

Ὁ κ. Μπουφίδης νομίζει ὅτι εἶνε ἀπλὸς ἀλλ' ἀπατάται τὴν ἀπλότητα δυσκολότατα τὴν κάμει ιδιότητα στὴν τέχνην τοῦ ὁ κάθε τεχνίτης, γιατί πίσω ἀπ' αὐτὴν ἀναμφιβόλως κρύβεται πάντοτε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης.

Ἄπλοι στίχοι, ἀσχέτως ἂν ὑπάρχει διαφορὰ μετρικῆς, μποροῦν νὰ εἰπωθοῦν μερικοὶ τοῦ κ. Ραφτόπουλου τοῦ ἐδιαβάσαμε κάπου. Τὴν μουσικότητα ἐπίσης τοῦ ἐπίζητεῖ ὁ κ. Μπουφίδης μὲ κάθε τρόπο δὲν τὴν κατορθώνει μ' ὅλες τὶς μετατροπὰς οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων σὲ ὑποκοριστικά ὡς εἶνε τὰ : λουλουδάκια, χωριουδάκια, τραγουδάκια, τραματάκια, μικρουλάκια, περιστεράκια κ. ἄ.

Τελειώνοντας συστεινουμε δύο πρᾶματα στὸν κ. Μπουφίδη : πρῶτο, πρὶν ἢ ἐκδίδει τοὺς στίχους του νὰ τοὺς βλέπει μὲ μιὰ ματιὰ ἀντικειμενικότερη καὶ δεύτερο, μελέτη, μελέτη... γιατί μόνο μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μπορέσει νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ πνεῦμα, τὸσον τοῦ μοντερνισμοῦ, ὅσον καὶ τῆς Ποιήσεως ἢ ὁποῖα δυστυχῶς εἶνε πολὺ, πολὺ δύσκολη ...

T. ΜΑΛ.

ΕΙΡΗΝΗΣ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : ΣΟΝΕΤΤΑ. **

Ὅπως διόλου τυχαία μοῦπεσαν στὰ χέρια τὰ σονέττα τῆς κ. Δεντρινου, ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα».

Δὲν ξέρω τί ἐντύπωσι ἔκαμαν στοὺς ἄλλους, δὲν ξέρω τί κριτικὲς ἐγράφησαν, ἢ καὶ ἂν ἐγράφησαν, ἐγὼ ἐδῶ μέσα σὲ λίγες γραμμὲς θὰ δώσω γενικά τὴν ιδέα μου.

Καὶ πρῶτα ἄς ἀρχίσουμε μὲ σαφήνεια καὶ ὀρισμένους φράσεις ἢ γε-

* Ἀθήνα 1918. Δρχ. 1.50.

** Ἐκδοσις τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα» 1916. Φρ. 1.